

ZÁŘÍ 2024

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFŘ v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

Úvodník - (NE)SKUTEČNÉ

Případalo mi nadnesené říkat o věcech, které jsou, že jsou neskutečné. Až do doby, kdy jsem uslyšel neskutečné ticho. Takové, ve kterém je možné vnímat skutečnou Boží přítomnost.

Vendelín VáHá

Františkánská spiritualita

ŘEHOLE SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU

5. článek řehole:

„Ať proto sekulární františkáni hledají Krista živého a působícího v bratřích a sestrách, v Písmu svatém, v církvi i v liturgických úkonech. Ať je pro ně inspirací a cestou jejich eucharistického života víra sv. Františka, který dal napsat tato slova: “Nevidím tělesně na tomto světě z nejvyššího Syna Božího nic než jeho nejsvětější tělo a nejsvětější krev”.

Kristus k nám promlouvá mnoha způsoby.

Například ke mně někdy skrze mého švagra, který je typický vyrovnanou a klidnou povahu s nadhledem. On dokáže zachovat klid v situaci, kdy já mám tendenci propadat panice. Moc toho nenamluví, ale když něco řekne, pak to stojí za to... Pamatuji se, že když jsem jako mladý a začínající kněz, rozhorleně a kriticky komentoval chování jednoho staršího kolegy, on mne chvíli klidně poslouchal a pak místo dlouhých komentářů s přátelským úsměvem řekl: „Ty mu závidíš, vid?“... A já totálně vypadl z kontextu... Jedinou otázkou mi perfektně nastavil zrcadlo a změnil úhel pohledu na celou věc... Tak to umí Pán. Působit na nás i skrze naše bratry a sestry.

Proč jsi knězem?

Podobně jsem kdysi seděl na návštěvě u mladých manželů s jejich malým synem – asi tříletým. Na chvíli byl se mnou sám a ze své dětské sedačky se na mne pozorně zadíval – tak silně, a tak dlouho, jak to umějí jen malé děti. Pak se mne zeptal: „Ty seš falář?“ Já jsem odpověděl, že ano a on se mne zeptal: „A proč?“... To bylo tak silné, že mne to přimělo se častěji a pořádně zamyslet nad tím, proč jsem tím, čím jsem a co bych měl dělat, abych jím byl opravdově... Někdy to jsou doslova prorocká slova skrze naše bližní, ve kterých nás Pán oslovuje...

A ještě do třetice:

Je to už dost dlouho. Byl jsem na Evangelizačním týdnu s mládeží v Orlických horách, kde jeden večer probíhaly přímlybné modlitby. Jednu chvíli jsem o modlitbu naší skupinky požádal i já... Bylo to poprvé a já

tam byl jediný kněz mezi nimi. Oni se začali modlit a já už vůbec nevím za co, ale přece se mi něco zarylo do srdce... Jeden z účastníků říkal asi toto: „My se tady modlíme za kněze, ale on by se měl modlit za nás!“ ...Opět něco, čím mi Pán naznačil, co také ode mne očekává...

Ano, stále se musím snažit o pokoru a pochopení, ke kterému mne vyzýval můj příbuzný, stále si mohu uvědomovat dar kněžství, na který mne upozornil tříletý špunt – dnes už dávno dospělý muž – a pořád si uvědomuji, jak důležitá je modlitba nejen pro nás kněze...

Svatý František dokázal Pána vnímat tak, že žil podle jeho evangelia. Stal se jeho symbolem a znamením. A naučil se mu naslouchat ve všem stvoření. Stal se živou ikonou Krista. Stal se heroldem, hlasatelem velkého Krále. Zpíval radostí, protože objevil, jak veliký a dobrý je Bůh a jak nás ve svém Synu miluje. (z textu sester Apoštolátu sv. Františka)

Přeji nám všem, abychom byli vnímaví a poslušní vůči Kristovým impulsům, výzvám i povzbuzením, skrze něž nás přivádí k pokoji a dobru...

všem žehná br. Bernard Jan Linhart

Z 5. článku Řehole SFŘ:

At' proto sekulární františkáni hledají Krista živého a působícího v bratřích a sestřích...

U mne to je tak, že od určité doby považuji eucharistickou slavnost jako slavnost Krista působícího ve všech mých bratrem a sestřích, kteří stojí v zástupu na přijímání. A tak, když nerozjímám o vděčnosti Kristu pozoruji bratry a sestry a o každém který tam stojí v zástupu si v duchu řeknu. Hle můj bratr, hle má sestra se živým Kristem v srdci. Pomáhá mi to je více milovat...

br. Luboš Kolafa

Manželé Šenkýřovi

- viz text na další straně

Svědectví, doteky

Manželé Šenkýřovi

Možná někteří znáte manžele Šenkýřovy

Jiří Šenkýř:

Žije s manželkou ve městě Žďár nad Sázavou uprostřed Čech. Jirka je v řádu 24 let. Sloužil v sekulárním řádu už v první prozatímní národní radě spolu s Františkem Reichlem a to jako zástupce ministra a později v roce 2010-2015 jako formátor a potom jako ministr. Při revoluci 1989 se angažoval v OF a od konce roku 1990 je členem KDU – ČSL. V letech 1990 – 1996 byl místostarostou Žďáru nad Sázavou, poté šest roků senátorem Senátu Parlamentu ČR. Mezi roky 2003 -2015 působil v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Můžete jej znát z TV Noe, nebo z pracovní komise biskupské konference. Dodávám ještě informace z knihy Kronika řádu - 100 let: Připravil první statut SFŘ v ČR, schválené v roce 1996, byl hlavním spoluvůrcem pastoračního listu čs. Biskupů Pokoj a dobro (1999) o sociální problematice v současné době. Byl prvním redaktorem Zpravodaje národní rady a dodnes do něj přispívá.

Manželka Marie:

Narodila se v roce 1953. V Brně vystudovala lékařskou fakultu, obor stomatologie. Jako zubní lékařka pracovala 30 let, většinou na zkrácený úvazek. Vychovali spolu pět dětí a radují se ze třinácti vnoučat

Čím jsi Jiří podle sebe?

Především jsem manželem, otcem pěti dětí a dědečkem třinácti vnoučat. Od okamžiku, kdy jsem ve strojírnách vedl generální stávkou a až do odchodu do důchodu to manželka neměla se mnou snadné. Politika znamená, že člověk prostě není doma. S manželkou jsme členy Sekulárního františkánského řádu, což znamená (řečeno slovy naší Řehole) přecházet od evangelia k životu a od života k evangeliu. Považuji se za odcházejícího politika, který sem tam někde promluví a něco napíše. Jsem ekolog, který se trápí otázkami okolo klimatické změny. Kácím kůrovcem napadený les, sázím nové stromky, zkouším jiné využití drenáží, chytám včelí roje.

Nyní otázky k vám oběma, abychom poznali i vaše rodové zázemí:

V jakých rodinách jste vyrůstali?

Marie: Dětství jsem prožila v malé vesnici na Vysočině. Moji rodiče, jako jedni z mála, nevstoupili do JZD. Museli kvůli tomu snášet útrapy, ale snášeli je statečně a s humorem. Na poli jsme pracovali každý všední den, a tak jsem od malička byla v krásné přírodě, na poli nebo v našem lese. Se svými čtyřmi sourozenci jsem prožila pěkné dětství. Ve škole v naší třídě chodili do náboženství skoro všichni. Do Pionýra jsem nechodila jen já, což vadilo soudružce učitelce, ale mně ne.

Jiří: Byli jsme tradiční katolická rodina. Vyrůstal jsem na okraji Brna ve farnosti Tuřany. Druhým mým „domovem“ byl Bohdalov, kde byl můj strýc Vlastimil Šenkýř farářem (v letech 1953 – 1986). Jezdil jsem tam od dětství. Duší fary byla „teta Marie“, farní hospodyně, sestřenice mojí maminky. Farou prošly ročně desítky lidí z celého Československa. Tam někde jsou kořeny mojí náboženské výchovy.

Byl někdo v rodině františkánským terciářem?

Jiří: Členem Třetího řádu sv. Františka nikdo z blízké rodiny nebyl. Tradovalo se, že moje praprateta byla členkou Třetího řádu, byla svobodná, pracovala jako dělnice a bydlela v nějakém brněnském klášteře. Celý život šetřila na pouť do Svaté země, kterou uskutečnila v roce 1910 s brněnskou diecézí. Ještě jsem věděl, že můj prastrýc jezdil každoročně k brněnským kapucínům na Porciunkuli.

Marie: Členem Třetího řádu sv. Františka byl můj strýc Josef Mokřý, farář v Ronově nad Doubravou. To jsem se dozvěděla až po revoluci. To už byl starý, ale ještě se zapojil do obnovy řádu.

Proč jste se rozhodli vstoupit do SFŘ?

Jiří: Jeden žďárský kamarád mi v roce 1987 nechal opsat Řeholi SFŘ. Řehole mne oslovila, znal jsem ji nazpaměť. Zářila v ní věta: „ze života k evangeliu a od evangelia k životu“. Když jsem projevil vážný zájem o řád, kamarád mi zprostředkoval kontakt na o. Metoděje Sládka OFM Cap, který se mne ujal a připravil na vstup do SFŘ. Přijal jsem byl v létě 1990.

Marie: V mládí mne oslovil chvalozpěv sv. Františka na stvoření a také kniha F. Jammes: Román zajíce. Celý život žijeme v přirozené skromnosti, jídlem neplýtváme. Vždyť papež František říká, že kdo vyhazuje jídlo, krade ho ze stolu hladovějících. Kupujeme jen to nejpotřebnější (až na ty knihy). Po revoluci jsem podle možností občas chodila do našeho žďárského společenství SFŘ. Pravidelně k nám dojížděl br. Česlav Křížala OFM. Velmi si přál, abych se stala členkou. V té době jsem ale nechtěla brát na sebe další závazek. Starší členové postupně zemřeli a toto společenství zaniklo. Do řádu jsem vstoupila v roce 2015 do společenství v Jihlavě. Museli jsme však vysvětlovat dětem, proč nejezdíme raději za vnoučaty.

V čem byl pro vás důležitý vzdělávací Františkánský institut?

Jiří: Po celý život jsem měl možnost studovat soukromě teologii a byl v kontaktu s významnými osobnostmi církve (biskupové Stanislav Krátký, Josef Hinterholz, kněží Josef Zvěřina, Ladislav Kubíček, Pavel Kupka, manželé Lenczovi z Bratislavy a další). Františkánský institut mi umožnil trochu systematicky si vzdělání uspořádat. Velkým přínosem byly pro mě přednášky Ctirada Václava Pospíšila o trinitární teologii. To mne přivedlo k hlubšímu chápání manželství. Teď prožívám skutečnost, že manželství je nejuvěrnějším obrazem Boží Trojice, mnohem větším než všechny traktáty, obrazy a sochy v našich kostelích. Po Františkánském institutu jsem měl možnost studovat na Institutu Jana Pavla II tříletý kurz o manželství a rodině.

Marie: Na institut do Prahy jsem nejezdila, protože mě potřebovaly děti a vnoučata. O to s větší radostí jsme s manželem jezdili na studia o manželství a rodině na Vranov u Brna.

Jak vidíte další budoucnost řádu?

Jiří: Dlouholetý tahoun řádu, František Reichel, říkával, že řád u nás vymře. Hádal jsem se s ním, že to tak nebude... Znamená to poslechnout rozhodnutí generální kapituly z roku 2008 konané v Budapešti, abychom vyšli ze zákristií. Ježíš vyzýval své učedníky, aby četli znamení doby. Od té doby je tato výzva stále opakována „a nic“. Papež František připomíná, že „neprožíváme epochu změn, ale změnu epochy“. Staleté pojetí křesťanství odráží pohanské náboženství: když budeme sloužit bůžkům, ti nás odmění. Též židé se snažili plnit Zákon. Ježíš přišel tuto mentalitu změnit. Učí nás, že Bůh je milosrdný Otec, který nás miluje jako první. Bůh nás posílá sloužit lidem kolem nás. Nejsilněji to vyjadřuje pětadvacátá Matoušova kapitola: „měl jsem hlad, měl jsem žízeň...“.

Toto poslání vyjadřuje slovo „sekulární“. „Sekularita není synonymem pro světskost, ale je rozměrem církve, která je povolána sloužit a svědčit o Božím království v tomto světě“ (řekl papež František 11. ledna 2024). Mnozí naši členové nechtějí být „sekulární“, ale „jako řeholníci“. Možná je tak i někteří duchovní asistenti vedou...

Je zvláštní, že obdivovatelé sv. Františka přehlédli, že jej sv. Jan Pavel II prohlásil za patrona ekologů. Svět je zasažen klimatickou krizí, všude se hromadí odpady a jedovaté látky zamořují prostředí, vymírají tisíce rostlinných a živočišných druhů, svět je na pokraji války. Ale o františkánech není slyšet, že by jim to vadilo a že by se angažovali v záchraně Planety.

Marie: Nyní jsme členy společenství Brno - kapucíni. Zdá se, že tam probíhá obnova řádu. Novými členy jsou mladí manželé a hlásí se další zájemci. Nám společenství pomáhá tím, že umožňuje online přístup.

Co byste nám řekli ke stáří a jeho nemocem?

Jiří: Na podzim 2020 mně diagnostikovali mnohočetný myelom. Nemoc spočívá v tom, že nemocné bílé krvinky produkují paraprotein, který poškozují kosti, zejména obratle a žebra. V breviáři čteme z proroka Habakuka: „kostižer mi vniká do kostí“. Od roku 2000 se daří prodlužovat život nemocných, nyní se uvádí střední doba dožití osm let. V prvním období nemoci jsem se musel vypořádat se skutečností, že zemřu. Zemře každý, ale zdravý člověk to neřeší. Já už vím, že můj život je ohraničen. Kulturní křesťanství umí krásně mluvit o nebi, pekle, očistci i smrti, ale mně to nepomáhá. Dopracoval jsem se ke třem slovům: tajemství, Boží milosrdenství a vzkříšení.

Marie: Manžel snáší náročnou léčbu statečně, optimismus jej neopustil. Já mám také zdravotní problémy, ale zatím nepotřebujeme cizí pomoc.

Jak vnímáte synodalitu v církvi?

Jiří: Tragické rozdělení církve na církve učící (klérus) a naslouchající (laici) se proměnilo na církve vládnoucí a církve ovládaných. A tak se zrušila rovnost pokřtěných a svoboda Božích dětí. Ježíš měl podobné rozdělení ve své době: zákoníci a farizeové měli vládu nad lidem. A to byl důvod, proč se Ježíš vůči nim tak tvrdě vymezoval. V křesťanství je každý pokřtěný nositelem Ducha svatého a má do společenství přinášet jeho dary. A synodální setkání má sloužit, aby se Duch svatý projevil.

Marie: V naší farnosti jsme se zúčastnili synodálních setkání online. Za což jsme vděční. Lidí v podobných situacích je mnoho a bylo by dobře, kdyby jim to bylo také umožněno.

Jaké postavení by měla mít žena ve společnosti a v církvi?

Jiří: V Ježíšově době neměla žena prakticky žádná práva. Na mnoha místech evangelia najdeme příklady, jak se Ježíš snažil tento přístup změnit. Jistě to byl také jeden důvod, proč se jej snažili vedoucí národa odstranit. Zdá se, že první křesťanská století držela tuto Ježíšovu linii. Po roce 313, kdy se křesťanství propojilo s císařským státem, vše se vrátilo do starých „nekřesťanských“ kolejí. Nechápu, jak bylo možné, že velcí teologové utvrzovali ve svém učení nižší postavení ženy ve společnosti a v církvi. A to až do Druhého vatikánského koncilu. Jako by si tito pánové nevšimli Ježíšova postoje k ženám. Když se podíváme na pověření Marie z Magdaly „jít k bratřím hlásat Kristovo vzkříšení“, je to „jako přes kopírák“ pověření Petrovi „pást ovce“. Z Petrova pověření se vyvinul obrovský úřad, Mariino pověření zaniklo. Dalo by se nějak obnovit? Co kdyby sekulární františkáni na začátku svých setkání pověřili některou sestru, aby promluvila o Ježíšově vzkříšení...

Marie: Osobně se snažím dělat to, co považuji za nejdůležitější.

Pro slovenskou FR redigoval Leden - únor 2024 a pro Zpravodaj září 2024 Luboš Kolafa

DŮVĚRA

Cyrilkovi začala léta institucionálního vzdělávání. Zatím toho předškolního. Když se bratříčkovi Přemkovi starajícího se doma ještě o půlroční Emilku neudělalo dobře, požádala maminka dědu o vyzvednutí prvorozeného ze školky. Není problém, jsme na sebe zvyklí, trávíme spolu dost času.

Ale přece jenom už z pozdravu „tak ahoj dědo“, bylo cítit jisté rozčarování. A bezprostřední reakce následovala: „Mně se stýská po mamince.“ Pak se capart rozběhl a půldruhého kilometru napříč vesnicí běžel do mateřského objetí. A děda indiánským během za ním ... a přitom přemýšlel, jak silná je jeho vlastní důvěra a touha svěřit se Matce nebeské?

Vendelín VáHá

Milí bratři a sestry, 9.-13. listopadu 2024 se v Římě sejdou zástupci všech našich národních bratrských společenství na pracovní XVII. Generální kapitule.

Předsednictvo CIOFS nás všechny prosí o modlitební podporu, protože to je při všem našem snažení to nejdůležitější:

MODLITBA ZA GENERÁLNÍ KAPITULU

Pane, Ty jsi láska a my se ti klaníme.

Děkujeme Ti a chválíme Tě za dar povolání do Sekulárního františkánského řádu.

Kéž nás Tvá láska promění na naší cestě v tomto životě k Tvému dokonalému obrazu.

Jak řekl svatý Bonaventura:

„Pravá Kristova láska přetvořila milujícího ve věrný obraz milovaného“.

Sv. Bonaventura: Legenda Major XIII)

Kéž Kristova láska prostupuje celou naši bytost, když vedeme a animujeme naše drahé bratry a sestry.

Nauč nás, Pane, sloužit Řádu s upřímností, trpělivostí, porozuměním a s neochvějnou láskou, protože Ty jsi láska.

"Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele." [Jan 15:13]

Kéž jsou zvláštní okamžiky, které budeme sdílet během generální kapituly, chvílemi milosti a společenství, přibližují nás k Bohu a jednoho k druhému.

Kéž nám Tvá láska vštípí touhu být sjednoceni jako mezinárodní řád

a zakusit tak radost z jednoty v církvi - těle Kristově a uvnitř františkánské rodiny.

Láska netrvá na svém,

protože jsme byli milováni jako první.

Ježíši, ty jsi láska, kéž jsme schopni naslouchat tvému hlasu a hlasu druhého s láskou a soucitem.

Ať skončí války, které jsou vedeny proti našim bratrům a sestrám.

Kéž se všichni snažíme obnovit lásku v našem zlomeném světě,

Pouze skrze lásku můžeme obnovit mír v dobách války.

Pouze skrze lásku se můžeme stát zdrojem útěchy v době přírodních katastrof.

Pane Ježíši, svou smrtí na kříži jsi nás naučil, že láska je hlavní podmínkou spásy.

Kéž se naučíme účastnit se láskyplného společenství Krista

aby se naše láska k bližnímu stala vytrvalou, ohleduplnou, jasnou a obětavou.

Svatý Františku z Assisi oroduj za nás

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

Amen

(překlad Markéta Terezie od dítěte Ježíše)

Formace

Několik myšlenek k formaci

Během volební kapituly na Hostýně jsem stručně uvedl svou představu o tom, co bych jako národní formátor chtěl hlavně podporovat. Hovořil jsem především o dvou podobách, kterým se budu záhy také věnovat. Ještě před tím ale chci ukázat, jak rozumím tomu, oč ve formaci sekulárních františkánů v prvé řadě jde.

Jeví se mi totiž, že zatím převládá představa, ve které nám, laikům, *odborníci* (zpravidla bratři z 1. řádů) poskytují informace související s františkánským řádem. A takto získané znalosti nás pak mají následně „formovat“. To je tradiční přístup, který měl jistě – byť v různé míře – dopady na životy účastníků.

Když ale sleduji základní charakteristiku františkánského způsobu života, vidím že prvořadý důraz je na **vztazích**, nikoliv na znalostech. Ty se sice neodmítají, ale příliš se od nich neočekává zásadní posun pro následování Ježíše Krista ve stylu svatého Františka z Assisi. Františkánství není intelektuálně složité. ☺

Jsem proto přesvědčen, že v centru našeho formačního usilování by se mělo hlavně jednat o **formaci vztahů**: vztahu k Bohu, vztahu k bližním, vztahu ke stvoření a vztahu k sobě. Takový přístup ale nutně vyžaduje ochotu a odvahu se měnit. A to měnit se tak, aby se naše vztahy na všech uvedených úrovních stávaly hlubšími, věrnějšími, laskavějšími a důvěryplnějšími. To se ovšem nestane nikdy jen tím, že posloucháme sebelepší přednášky. Zpravidla je nezbytné poctivě nahlédnout na sebe sama, abychom pravdivě poznali, oč se můžeme v tomto směřování k lásce opřít – a co nám naopak v tom zatím brání.

A jistě vás nepřekvapí, že prakticky nutným krokem k pravdivému poznání je i ochota a odvaha vystavit se „zpětné vazbě“ od ostatních. Protože ti druzí – naši bratři a sestry – na nás často vidí to, co sami přehlízíme. Proto výchozím cílem formace, kterou bych chtěl prvořadě podporovat, je, aby se z nás opravdu stávala bratrská a sesterská společenství, kde si v bratrském a sesterském duchu pomáháme vzájemně růst.

Vím, že někde už jste hodně daleko na téhle cestě. Tím lépe. Aspoň ostatní budete moci povzbudit svými dobrými příklady. Rozhodně ale zatím vidím, že k tomu, abychom opravdu byli živým společenstvím františkánů žijících ve světě, nám toho dost chybí.

K naznačenému směřování chci přispět hlavně dvěma způsoby:

Místní setkání s formátory

Rád bych se setkával se skupinkami těch, kteří mají formaci na starosti nebo i o ní mají zájem v místech, kde působí. I kvůli třem lidem jsem ochotný cestovat i na druhý konec naší země, protože mě opravdu zajímá, jak formace u vás vypadá, co se vám zatím osvědčuje a co vás trápí. A také – jak to vidíte s formací vztahů. Od této formy podpory si slibuji právě posílení zaměření na vztahy a konkrétní pomoc společenstvím.

Aktivní zapojení účastníků formačních seminářů

Celostátní formační semináře se už staly u nás celkem standardem. Teď bych rád napomohl tomu, aby se také posunuly k využití darů, které mezi námi jsou a které mohou také přispívat k prohlubování vztahů jak s Bohem, tak i s bratry a sestrami či s celým stvořením (jak je pro františkány typické). Při setkání na „rohožkové kapitule“ na Vranově jsme zažili, že to jde a může být velmi přínosné. Právě v tomto stylu našich národních setkání bych chtěl pokračovat.

Jiří Zajíc, formátor

Inspirace

Inspirace, jak nás naše drahé *Školské sestry* učí věcem ryze praktickým – a stejně tak bohu libým:

Hledáte inspiraci pro šetrnější a jednodušší životní styl??

Tematická videa k encyklice *Laudato Si'* na YouTube kanále školských sester.

<https://www.rehole.cz/cs/novinky/2023-04-zivotni-styl>

...s vtipem a nadsázkou
i s pomocí bratrů OFM

Duchovní knihovna

...zlozvyk, z něhož se stal poslední dobou „národní sport“ (zjevně nejen u nás!): v planém nářkání či nadávání na lidi a na poměry ve společnosti marníme spoustu energie, která by se dala využít mnohem konstruktivněji. A má-li „mentalitu oběti“ člověk ve vedoucím postavení, tím hůř: místo aby motivoval druhé a dodával jim odvalu a naději, vytváří kolem sebe napětí.

Záhy zjistíme, že v oboru „planých nářků“ potřebujeme zásadní změnu smýšlení a chování i v prostředí církve. O tom je aspoň přesvědčen papež František, který autorovi ochotně napsal předmluvu, v níž je uvedeno:

Nejde o to stranit se světa nebo bojovat proti všemu, co je kolem nás, nýbrž usilovat o změnu k lepšímu. Přitom je dobré začít od sebe, změnou svého smýšlení. Láska otevírá oči, objetí otevírá srdce. Když nás různá protivenství zahánějí do vězení našeho nitra, východiskem je otevřít srdce modlitbě a naslouchání, úctě a pochopení. Jen tak se dokážeme opět vzcho-

pit a shodit ze sebe ochromující krunýř smutků a planých nářků.

Tyto úvahy o životě se týkají rovněž víry, která má vždy co do činění s dobou, v níž člověk žije. Ta naše je charakterizována přemírou emocí, nejistot a křehkostí, lidé si nesou v nitru mnohá znamení. Z lidského srdce však může vyrašit i svobodné rozhodnutí k lásce. To však začíná tím, že se člověk rozhodne přestat se litovat, nedá se přemoci smutkem z nezdarů a příkoří, jimž musí v životě čelit. Taková volba vyplývá z daru víry; věříme totiž, že ať se děje cokoli, jsme už navždycky milovanými dětmi svého Otce. On nás miluje neustále, navzdory všem našim slabostem a hříchům. Právě tohle vědomí je pramenem naší radosti – radosti mnohem hlubší, než jsou běžné emoce, které přicházejí a odcházejí. Radost pramenící z víry v Boží přízeň vítězí nad neklidem, jenž svírá lidskou existenci, a překonává bolest tím, že člověku dodává hluboký pokoj.

Ovšem některé myšlenky a slova tuto radost znemožňují a působí srdci jen bolest. Mezi ně patří i plané nářky, ať už jsou zaměřené vůči druhým, nebo pláčeme sami nad sebou. Pouze nářky, které směřujeme přímo k Bohu nás otevírají vztahu, umožňují nám vylít si srdce před Hospodinem, stávají se modlitbou, která uzdravuje (viz biblická kniha Pláč nebo žalmy).

V srdci každého z nás se najde prach, který se tam usadil, ale i rez, která se zde rozmohla, a mnohdy i nějaké tíživé břímě, jež by bylo třeba odstranit. Setkání s Pánem, který nás zná, který nás miluje a uzdravuje, ale i upřímné a otevřené vztahy s druhými, to vše je sto odstranit ten balvan, zbavit nás rzi, vymést ten prach. Jenom láska otevírá nádherný potenciál naší svobody. A každý z nás tohle uzdravení potřebuje, protože nejsme nadlidé, nýbrž jsme „na cestě“. Jsme lidé křehcí a hříšní, ale také privilegovaní příjemci věrné Boží lásky, která dokáže změnit každý nárek v tanec (srov. Žalm 30,12).

Pán je také zraněný, podobně jako my, vlastně kvůli nám; jeho rány po vzkříšení nezmizely, nyní jsou však plné velikonočního světla. Jestliže kdo krok za krokem následuje Ježíše cestou lásky, učí se i v bolestech vidět zraní života, ve zkouškách naděje, v krizi růst, za noci svítání, v kříži vzkříšení. A člověk vnímá, že utápět se v planých nárcích a sebelítosti nevede nikam. Nepomůže stavět se vůči lidem a okolnímu dění se strachem, záští, výčitkami a podezřívavostí, nýbrž je třeba rozvíjet lásku, která „všechno omlouvá, všemu věří, nad ničím nezoufá, všecko vydrží“ (Kor 13,7), lásku kristovskou, která nachází sílu znovu začínat díky odpuštění, ať už přijatému, nebo darovanému.

A proto „najít se“ znamená odevzdat se do Božích rukou, jako se dítě vrhá do otcovské náruče. Pak už se nebudeme cítit vytrženi ze života a z dění kolem nás, ale při svém putování budeme doprovázeni Otcem, jenž nás miluje a který nám trpělivě a jemně ukazuje směr. A bude-li se o nás cestou pokoušet zahořklost nebo rez jízlivosti, a začne nahlodávat naše vztahy, dojde nám, že je třeba vyrazit opačným směrem, cestou usmíření, v následování Ježíše, který je mírný a pokorný srdcem. Cesta s Ježíšem spočívá v neustálém obrácení; život s ním není pohodlný ani usedlý, nejde o přežívání, nýbrž o plnost života žitého s odvahou pokorné lásky.

Znát svou cenu, protože jsme milováni Bohem; dovolit Pánu, aby nás vytáhl z propasti zranění a planých nářků; rozhodnout se pro život; aktivně hledat svého bližního, učit se odpouštět a prosit o odpuštění; přijímat každý den, jako příležitost k dávání; usilovat o to, abychom ze života odstranili plané nářky, jedovaté řeči a posuzování druhých, abychom se zříkali chmurných a záštiplných myšlenek i pokušení pomlouvát a znevažovat druhé. Půjdeme-li touto cestou, bude v nás čím dál více přebývat Kristova láska. A jenom ta je schopna vyplnit prázdnotu, zhojit všechny rány, uzdravit pochroumané vztahy. Pouze láska nám vlévá hlubokou důvěru, daruje hluboký pokoj, navrací odvalu a přetváří lidský život v jedno velké staveniště naděje.

papež František

vybral a sestavil Vendelín služebník

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
- Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obračejte na: richterova@cmgpv.cz, se kterou také domluvte příspěvek na poštovné.
- Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo fejk@apha.cz, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webové stránky www.sfr.cz
- Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
- Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasílejte na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
- Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

	Str.
Úvodník	
(Ne)skutečné	2
Františkánská spiritualita	
Řehole SFR články 5 , Zamyšlení br. Bernarda Jana Linharta	2
zamyšlení Luboše Kolafy	3
Svědectví a doteky	
Manželé Šenkýřovi – rozhovor	4
Důvěra	6
Modlitba za Generální kapitulu	7
Formace	
Několik myšlenek k formaci Jíří Zajíc	8
Inspirace	
Školské sestry	9
Duchovní knihovna	
Plané nářky zakázány	10

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 12. 2024.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

[htt://www.sfr.cz](http://www.sfr.cz)